

[Socialministeren.]

fremdraget her, er diskuteret til Bunds under disse Samraad, og at man er gaaet ind paa den Opfattelse af Nødvendigheden af Kartoteker, jeg her har givet Udtryk for. Det var en af Aarsagerne til, at man ogsaa fra alle Sider gik ind for, at de Hjem her i Landet, som navnlig det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit og det ærede Medlem Hr. Vesterager gik ind for, kom ind under offentligt Tilsyn, idet man efterhaanden under Debatten blev klar over, at det var nødvendigt at skabe en vis Sikkerhed paa en betydelig Række Omraader.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager spurgte om, hvordan Administrationen fra Ministeriets Side vilde foregaa. Ministeriet faar egentlig kun den Opgave at sætte Loven i Kraft, at henviser Amsudvalgene til det Udkast til Regler for Ordningen af Forholdene paa disse Hjem, der findes i den oprindelige Betænkning fra Kommissionen, med de Ændringer, som denne Lov, naar den gennemføres, foranlediger. Saa er egentlig Ministeriets Opgave endt, saa er det Amsudvalgene, der paa Grundlag af Loven skal administrere. At Ministeriet naturligvis meget maa ønske, at det holdes underrettet om, hvordan Virksomheden udøves af Amsudvalgene, og ikke vil overvaage, men dog efterhaanden maaske skaffe sig Underretning, om der er alt for stor Uensartethed i Gennemførelsen af Loven, er en Sag for sig; men Indblanding fra Ministeriets Side vil der kun i meget ringe Grad kunne blive Tale om.

I de Tilfælde, hvor man fra Amsudvalgenes Side vil stille Krav til Hjemmene om Forbedringer, vil jeg gaa ud fra, at selv om Loven siger, at der kan ydes Tilskud med indtil Halvdelen af Udgifterne, vil Amsudvalgene ved Bedømmelsen af Forholdene paa hvert enkelt Hjem gaa frem saaledes, at man først overvejer den Betydning, Hjemmet har, og at man derefter, hvis man i Amsudvalget er enig om, at et Hjem virkelig betyder noget for de Gæster, der kommer paa Hjemmet, paa den ene Side ikke vil stille andre Krav end de højst nødvendige, og at man paa den anden Side, hvis et Hjem, der opretholdes væsentlig ved private Midler, er stillet saaledes, at det selv kun kan yde meget lidt af det Beløb, der skal til for at gennemføre de Krav om Forbedringer, der stilles af Amsudvalgene, vil medvirke til ad anden Vej, hvis der er Mulighed derfor, at skaffe det Beløb til Stede, som Loven ikke tillader at paaligne Kommunerne.

Det, som er afgørende, er, om hele Be-

folkningen er enig om, at saadanne Hjem gør Nytte; jeg har, tror jeg, ikke endnu set noget Tilfælde, hvor Befolkningen i et saadant Tilfælde har ladet et saadant Hjem gaa ned. Jeg tror, at man i den Henseende ikke behøver at nære saa stor Frygt, som jeg synes, det ærede Medlems Udtalelser kunde synes at være Udtryk for.

Men det er heller ikke Meningen med denne Lovgivning, at der pludselig nu skal til at ske en forfærdelig Masse ude omkring i de Hjem, der her er Tale om. Man maa først og fremmest tage Hensyn til den Forskel, der er paa de forskellige Herberger, idet det paa de Hjem, hvor Gæsterne kun bor enkelte Nætter, er af noget mindre Betydning, om der er gennemført de samme Forholdsregler, som man kan være nødt til at gennemføre i Hjem, hvor Opholdet maaske skal være halve eller hele Aar. De forskellige Arter af disse Hjem strækker sig nemlig i den Henseende fra det tilfældige Herberg med en Nats Besøg, lige til de Arbejdshjem og Opdragelsesanstalter for frivillige Gæster, hvor Opholdet er meget langvarigt; paa Møntrup ved jeg, at der er dem, der tilbringer vist indtil adskillige Aar af deres Liv, og der maa naturligvis tages et rimeligt Hensyn til den Forskel, der er mellem de to Typer, der omfattes af Loven.

Jeg har sagt i Landstinget og skal gentage det her: Meningen er ikke, at man skal til at genere de Herberger og Arbejdshjem, der findes. Det er Meningen, at Loven skal gennemføres paa den Maade, at man mest muligt bevarer alt det gode og værdifulde, der er bygget op, ikke mindst ved privat Initiativ. Jeg skal være den sidste til i nogen som helst Henseende at underkende det gode Genrejningsarbejde over for ulykkeligt stillede, som er gjort fra privat, kristelig Side. Hensigten er, at man gennem denne Tilsynslovgivning vil give disse Hjem den Etikette, som over for de Forældre, der maa sende deres unge ud paa Vandrigen, giver en vis Garanti for, at der ikke paa disse Hjem sker noget, som kan føre deres Børn i Ulykke. Det er Hovedhensigten og desuden naturligvis ogsaa det rent hygiejniske, saa langt som det paa rimelig Maade kan kræves ført igennem.

Inger Gautier Schmit: Det ærede Medlem Hr. Rager holdt en behagelig kort Tale; jeg vilde ønske, det ærede Medlem ved anden Lejlighed vilde bruge en lignende Fremgangsmaade, men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at hvis det ærede Medlem kendte noget videre til det Arbejde, vi drøfter her, tror jeg knapt, at hans Tale